6.7. - 13.7.2018 WMOC DÁNSKO

Napsal uživatel Gábina Kamírová
Pondělí, 23 Červenec 2018 16:34

Velká výzva, která chtěla notnou dávku drzosti. Mistovství světa v Dánsku, týden závodů a tréninků. Naše čtyřčlenná skupinka (Káča, Kuba, Petr B. a Gabča) vyrazila s výpravou z Hané v pátek ráno. Cesta rychle uběhla, stihli jsme dokonce i trajekt o dvě hodiny dřív. Moře bouřilo víc, než se mi líbilo a dvě hodiny na něm byly nekonečné. Alespoň pro mne. První noc nás čekala v areálu školy Farum Arena, kde bylo i oficiální zahájení WMOC 2018. Zajímavá zkušenost, spát ve školních třídách a ráno využít školní kuchyň a připravit si tam snídani.

První kvalifikace byla v areálu vědeckého centra Horsholmu. Vzhledem k počtu závodníků start byl vždy rozdělen na několik koridorů. Tento závod byly blízko sebe, řádově desítky metrů. Čekala jsem že, budu poslední, a proto jsem se moc nestresovala. Po celém areálu byly hlídky, které kontrolovaly zakázané prostory a nejen je. Nutilo nás to volit postupy. Trochu jsem zmatkovala. Celou dobu pořádně pálilo sluníčko, netypicky pro Dánsko. Proto jsem i měla problém přebíhat do stínů, kdy jsem chvíli nic neviděla, než si přivykli oči. Pořád jsem se šetřila, měla jsem obavy z následujících závodů. A přesto jsem nebyla poslední! Areál byl hodně svižný, musely se hlídat rohy, vnitřní, vnější… překonatelné ploty… nádherný závod. Pro mne kvalifikace B. Večer už konečně na naše ubytování v prázdninových domech. (Nové domky, nám umožňovaly luxusní odpočinek: bazén, sauna, trampolína, různá hřiště a moře 15 minut pěšky..)

První závod - sprint v centru Kodaně. Koridory tentokrát na rozdílných koncích města, v rozmezích 1 až 2,5 km od shromaždiště. Slunce opět pálilo a ulice jen žhnuly. Byly to nepříjemné podmínky. Můj start byl samozřejmě nejdál a v poledne. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že ty otevřené dveře jsou schválně a mohu jimi skutečně probíhat. Nesměle jsem tam vběhla a čekala, kdy mi kdo vynadá… co se bude dít. Velkou chybu jsem udělala hned na začátku, kdy jsem chtěla přes nepřekonatelný plot. Přiznávám, že jsem ho chtěla přelézt. (měl jen cca 70 cm, ovšem na druhé straně byla pořadatelská hlídka, která mne vykázala) Vracela jsem se tudíž o dalších 0,5 km dál… moje blbost. Sprint plný těchto dvorečků, zákoutí byl moc podařený, ovšem únava z teploty vykonala své a já na konci lapala po dechu. Zbytek dne byl na prohlídku města. Káča si užívala v Tivoli parku – jaké to je se ovšem musíte zeptat jí.

Další den byl tréninkový, ten jsem s Káčou vynechala a dala přednost výletu do Helsingoru. Příjemné menší pobřežní město se zámkem.

Další kvalifikace v Tisvilde, tentokrát krátká trať. Tahle kvalifikace byla oříškem pro 3/4 z nás. Krásný závod po lese bez kopců. (změna pro nás, co máme ještědskou oblast). Úžasně se běželo, až na ten hromadě zkažený závěr. Předsběrka (max 80 metrů od shromaždiště) se totiž tvářila jako sběrka. Dva stojany, které byly vidět, na louce u shromaždiště. Tudíž se většina závodníků nesmyslně pustila dolů hledat předsběrku níže. Já samozřejmě taky. Na tom malém kousku lesa nás běhalo neskutečně moc a všichni hledali kontrolu č. 220, kterou jsme viděli a stále ji měli na očích a mysleli si, že je to 100. Za ruku mne chytil zoufalý norský běžec a ptal se, kde že to jsme a kde je ta 220? …. Vládla tam docela čilá komunikace, navzdory všem pravidlům. Naštěstí mých skoro 10 minut nebylo rekordních, někdo tam nechal 43 minut. Taková hromadná chyba se jen tak nevidí. Přesto obstojně zaběhnuto.

Další dny opět trénink a závody, výlet…. Podtrženo, sečteno úžasná zkušenost v jiným terénem, lidmi … a Dánsko je skutečně placka.

Nutno vyzdvihnout Kubu i Káču, která poprvé běžela kategorii odpovídající D16. Oba běhali skvěle. Škoda, že se těmto kategoriím nedávala ocennění.

PS. mimochodem špatně viditelné průseky značí v terénu žlutými fáborky